

prima instanță: (Judecătoria Chișinău, sediul Buiucani) N. Pasecinic
instanța de apel: (Curtea de Apel Chișinău) A. Bostan, A. Pahopol, V. Negru

Î N C H E I E R E

04 octombrie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al
Curții Supreme de Justiție

în componența:
Președintele completului,
judecători

Valentina Clevadi
Galina Stratulat
Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de Mocreac Constantin,
în cauza civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de Mocreac Constantin
împotriva Ministerului Justiției cu privire la repararea prejudiciului cauzat prin
acțiunile ilicite ale instanțelor judecătorești,
împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 20 iunie 2017, prin care a fost
respins apelul declarat de Mocreac Constantin și menținută hotărârea Judecătoriei
Chișinău, sediul Buiucani din 06 februarie 2017,

c o n s t a t ă :

La 10 noiembrie 2016, Mocreac Constantin a înaintat cerere de chemare în
judecată împotriva Ministerului Justiției cu privire la repararea prejudiciului cauzat
prin acțiunile ilicite ale instanțelor judecătorești.

În motivarea acțiunii, Mocreac Constantin a menționat că prin încheierea
Judecătoriei Buiucani municipiul Chișinău din 27 noiembrie 2014, nu s-a dat curs
cererii de chemare în judecată înaintată împotriva Guvernului Republicii Moldova cu
privire la constatarea încălcării art. 6 § 1 al Convenției Europene pentru Apărarea
Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale urmare a omisiunii instanțelor
judecătorești de a indica motivele de respingere a unei cereri de chemare în judecată și
încasarea prejudiciului moral.

De asemenea, a menționat că prin încheierea Judecătoriei Buiucani municipiul
Chișinău din 12 decembrie 2014, acțiunea în cauză a fost restituită.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 27 ianuarie 2015, au fost casate
încheierile Judecătoriei Buiucani municipiul Chișinău din 27 noiembrie 2014 și 12
decembrie 2014 și restituită cauza spre judecare în fond.

Consideră că prin acțiunile ilicite ale judecătorului Judecătoriei Buiucani
municipiul Chișinău, Simciuc Natalia și anume prin emiterea încheierilor din 27
noiembrie 2014 și 12 decembrie 2014, i-a fost îngădit accesul liber la justiție,
cauzându-i astfel suferințe fizice și psihice.

Mocreac Constantin solicită încasarea de la Ministerul Justiției a prejudiciului moral în mărime de 10.000 EURO cauzat prin acțiunile ilicite ale judecătorului Judecătoriei Buiucani municipiul Chișinău, Simciuc Natalia.

Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 06 februarie 2017, acțiunea înaintată de Mocreac Constantin a fost respinsă.

Pentru a decide astfel, prima instanță cu referire la circumstanțele cauzei a reținut că prezenta cauză a fost inițiată de Mocreac Constantin în temeiul Legii privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești nr. 1545 din 25 februarie 1998, în vederea încasării prejudiciului cauzat ca urmare a acțiunilor ilicite a instanțelor judecătorești.

La fel, prima instanță a relatat că în sensul prevederilor legii menționate, pentru angajarea statului pentru prejudiciul cauzat prin unele acțiuni de procedură care limitează drepturile persoanei fizice sau juridice, sunt necesare întrunirea unor condiții și anume existența unei acțiuni ilicite, or nu orice acțiune a instanțelor judecătorești atrage răspunderea statului.

Astfel, instanța a calificat acțiunea înaintată de Mocreac Constantin ca fiind una neîntemeiată, deoarece în cadrul examinării cauzei nu a fost constatată temeinicia motivelor ce-i acordă posibilitatea de a-și valorifica dreptul său la acțiune în temeiul prevăzut de Legea nr. 1545 din 25 februarie 1998, aceasta deoarece prejudiciul material și moral cauzat persoanei fizice și juridice este reparabil doar în urma condamnării ilegale, supunerii ilegale la arest administrativ, reținerii ilegale sau aplicării ilegale a amenzii administrative de către instanța de judecată, circumstanțe care în speță nu au fost constatate.

Astfel, prima instanță a concluzionat că din cererea de chemare în judecată înaintată, urmează că nu sunt prezente și nu sunt întrunite nici una din condițiile de aplicabilitate a Legii nr. 1545 din 25 februarie 1998, inclusiv și al art. 3 lit. c) al prezentei legi, în acest mod nu există nici un temei de reparare a prejudiciului solicitat în baza acestei legi, astfel se deduce netemeinicia și lipsa de suport legal al acțiunii examinate.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 20 iunie 2017, a fost respins apelul declarat de Mocreac Constantin și menținută hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 06 februarie 2017.

La 14 august 2017, Mocreac Constantin a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe, cu emiterea unei noi hotărâri, prin care acțiunea să fie admisă.

Recurentul Mocreac Constantin, în motivarea recursului a menționat că instanța de apel nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată și anume art. 3 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 1545 din 25 februarie 1998 privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești, fapt ce servește temei de casare a deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe.

De asemenea, a reiterat că instanța de apel nu a dat apreciere corectă și obiectivă tuturor argumentelor invocate în cererea de apel, or decizia recurată are un caracter superficială.

Invocă faptul că, aplicând prin analogie dispoziția art. 6 lit. a) din Legea nr. 1545 din 25 februarie 1998, se va considera că dreptul la repararea prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale judecătorului Judecătoriei Buiucani municipiul Chișinău, Simciuc

Natalia, manifestate prin emiterea încheierilor din 27 noiembrie 2014 și 12 decembrie 2014, a apărut atunci când a fost emisă decizia irevocabilă a Curții de Apel Chișinău din 27 ianuarie 2015.

Prin urmare, consideră că sunt prezente și sunt întrunite condițiile de aplicabilitate, prin analogie a legii nr. 1545 din 25 februarie 1998 și există temei de reparare a prejudiciului moral solicitat în baza legii menționate.

Cu referire la termenul de declarare a recursului, instanța de recurs menționează că, Curtea de Apel Chișinău a pronunțat la 20 iunie 2017, însă date referitor la recepționarea de către părți a deciziei motivate, la materialele cauzei lipsesc.

În conformitate cu art. 434 Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Recursul a fost declarat la 14 august 2017, respectiv se consideră depus în termenul prevăzut de art.434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinînd temeiurile recursului completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea admisibilității recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că

instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise (Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de Mocreac Constantin, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Mocreac Constantin.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,

Valentina Clevadi

judecători

Galina Stratulat

Dumitru Mardari